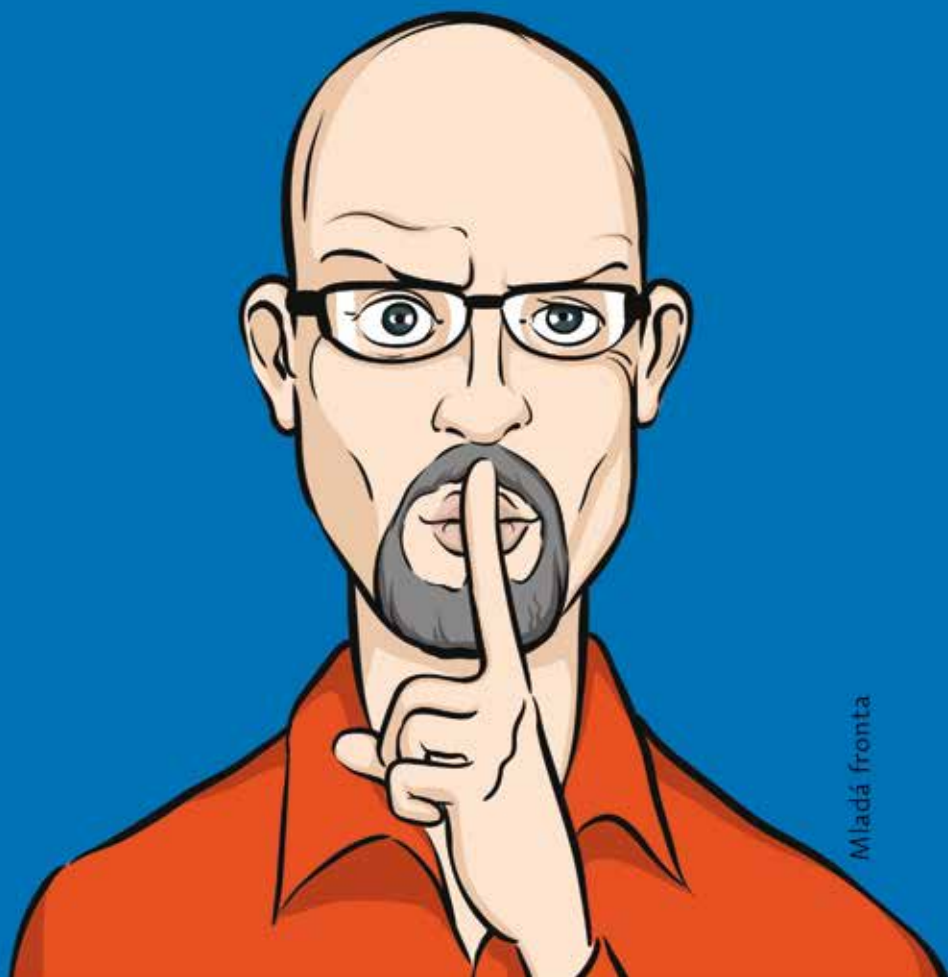

PETR KUKAL

DENÍK MUŽE VE STŘEDNÍCH LETECH

Mladá fronta

PETR KUKAL

DENÍK MUŽE
VE STŘEDNÍCH LETECH

PETR KUKAL

**DENÍK MUŽE
VE STŘEDNÍCH LETECH**

Mladá fronta

1. leden

Dnes je den, na který myslím zhruba půl roku. O prázdninách jsem se rozhodl napsat deník – tak jako můj vzor Michal Viewegh. Život konzultanta školící agentury, příležitostného lektora a učitele večerní školy samozřejmě není tak zajímavý jako život nejúspěšnějšího současného českého spisovatele. Na druhou stranu, moje deníkové záznamy na blogu Středník pár lidí bavily. Takže bych to zkusil.

Nicméně popis autorského záměru, koncepce díla atd. asi nechám na zítřek. Do pěti do rána jsem pil šampaňské s jahodovým džusem v poměru 2:1 (avizoval jsem, že jako od Michala to nebude), vstával jsem v devět a mám aspoň půl promile zbytkového alkoholu.

2. leden

První den v práci po kontinuálním dvanáctidenním volna. Nový rok, nové úkoly, nový vedoucí (mého) obchodního oddělení. Číslo v závorce u nepřečtených e-mailů vypadá jako letopočet. Tentokrát je to bitva u Wogastisburgu (631), což je rozhodně lepší než posledně (vyvraždění Slavníkovců na Libici – 995), ale stejně víc, než jsem čekal. Prokousávám se tím celé dopoledne.

Následující podrobný popis toho, proč chci publikovat deník a jakou roli v tom hraje Michal Viewegh, mi starší syn doporučil vyškrtnout, protože „je to fakt strašný“. Hodně na něj dám, hlavně proto, že si to myslím taky. Píšu. Nějak si s tím poradte.

3. leden

Odpoledne, chvíli předtím, než vypnu počítač, se na hlavní stránce Novinek.cz objeví zpráva, že zemřel Josef Škvorecký. Divně ve mně zatrne. Nejsem v pravém slova smyslu smutný, je to jen pocit neurčité ztráty.

V autobuse cestou domů potkávám kamaráda Martina – docenta přes metabolismus železa a hlavně milovníka literatury a autora několika knížek. Smrt legendy je přirozeně hlavním tématem rozhovoru. Shodně konstatujeme, že jsme svědky odchodu jedné velké generace intelektuálů: Jiří Dienstbier, Jiří Gruša, Václav Havel, teď Danny...

„Vzniká tady strašný vakuum,“ stěžuju si Martinovi, „v následující generaci nevidím žádné osobnosti podobného formátu. Tebe napadá nějaký šedesátník kromě Magora, který by sehrál roli osobnosti určující duch doby?“ Pár dělnic z Continentalu, co zrovna přistoupily, se po nás znechuceně ohlédnou.

„Takhle z hlavy asi ne, ale na tom nezáleží. Historici si nějaké najdou. Z někoho je udělají. Nemohou přece napsat, že tu 40 let nikdo významný nebyl.“ Jeho pragmatismus mě zaujme. Budu se muset pomalu poohlížet po nějakém historikovi, s nímž bych se spřátelil. Ono to vypadá, že je ještě čas, ale zdání klame. Vybudovat pevné, nezištné přátelství trvá kolikrát i desítky let.

4. leden

„Tříkrálová sbírka! Tříkrálová sbírka,“ vykřikují studenti v papírových korunách, hábitech a s pokladničkami na krku, když se ráno prodírám vestibulem metra k východu. Halekají tady už od pondělka, což mě strašně popouzí. Ne pro sbírku samu, rád na ni přispěju – už proto, že ji organizuje Česká katolická charita, k níž mám důvěru. Štve mě ta neúcta k času. Z ekonomického pohledu to chápu, za týden se vybere víc než za jeden den. Pak ať k tomu ale přestanou zneužívat tradici lidové koledy! Je to stejně ubohé, jako když zmatené, populistické radnice pražských městských částí pořádají masopustní zábavy po Popeleční středě.

Jak to píšu, naštvávám se čím dál víc. Musím toho nechat, jinak bych jim v pátek nedal ani korunu!

5. leden

Večer vedu další trojhodinový blok literárního a jazykového praktika na večerní škole pro dálkově studující učitelky MŠ v Čelákovících. Někdy je to označení „dálkové studium“ až bolestně přesné – tři studentky v dnešní skupině jsou z Františkových Lázní.

Začínáme testem z látky prvních tří hodin. Rozdám předtištěné listy s otázkami a posadím se do poslední lavice. Pětdvacet linií zad skloněných nad lavici mě přenese na základku v Kostelci, kde jsem jako učitel začínal. Když na to vzpomínám, vybaví se mi vždycky právě tenhle obraz: vlny páteří jako mělké písečné přesypy, jako lán obilí v mírném větru. Byla to nejhezčí práce, jakou jsem dělal.

Těkám pohledem po třídě. Místo sedmáků z maloměsta tu sedí slečny těsně po maturitě, třicátnice s dvěma dětmi ve školce i paní v mém věku. Pětatřicetileté studentce na konci prostřední řady se pod přiléhavým svetrem rýsuje plná, kyprá postava. Oblý záhyb na břiše vytváří pod úpletem val skoro stejně velký jako převis ňader nad ním. Plnoštíhlé ženy mě velmi přitahují, nemohu od ní odtrhnout oči. Vstát a projít pomalu třídou se přinutím po neomluvitelně dlouhých minutách.

Když pak test společně procházíme, připadají mi její odpovědi nebývale bystré, chválím ji za dobrý úsudek... Uvědomuje si někdo, že učit (a známkovat) dospělé ženy – a zůstat v každém ohledu objektivní, je pro jakéhokoli muže v podstatě nemožné?

(Smí se vzrušení objevit v deníku už pátého ledna? Schválně se podívám, kdy ho zařadil Michal, a možná to ještě smažu.)

6. leden

Do Tříkrálové sbírky nakonec přispěju stokorunou. Vzhledem k mému platu je to popravdě málo, jak si poté s jistým rozladěním uvědomím. Vyberu si trojici, která obsadila

metro na Pavláku. Oceňuju dobrou taktiku, z nástupiště vede jen jeden výstup. Dívenka s pokladničkou mluví špatně česky, má silný ukrajinský přízvuk. Potěší mě to – když tři králové, tedy z Východu! Ukrajinka mi nastavuje kasičku a současně ukazuje průkazku České katolické charity. Zběžně ji přelétnu, stejně na ní dokážu rozpoznat jen typické červené logo. Přikývnu a zasunu bankovku do štěrbin v plastovém tubusu.

V práci o tom pak přemýšlím. Co kdyby mě s žádostí o příspěvek oslovili tři králové, kteří by se logem na pokladničke prokázat nemohli? Zařadil bych si je automaticky do škatulky „podvodník“, jak mi to už pár let očkují televizní reportéři? Ale proč? Je šestého ledna, na tříkrálovou koledu může vyrazit každý. Není v tom, jak si Česká katolická charita koledu propachtovala, něco zvráceného? Celý den se pozorně rozhlížím, zda někde neuvidím trojici špatně nalíčených králů oblečených do prostěradel a s korunami ze čtvrtky, kterým bych mohl dát skutečnou koledu – ale marně. Všude jen červený kříž.

7. leden

Ve skutečnosti je osmého, nestíhám deník vůbec psát, rekonstruuju to zpětně. Lovím v paměti, co se dělo včera; všechny zážitky přebíjí nepopsatelná zima na hřišti MOTORLETU někde u Plzně, kam jsme vezli mladšího syna a další dva spoluhráče. Pořadatelé dorosteneckého turnaje ve fotbale tvrdili, že je to Praha 5 (trochu by tomu nasvědčovala blízkost stanice Radlická), podle toho, jak dlouho jsem přes Prahu jel, jsme ale museli být minimálně ve Stříbře. Většinou přšelo, jen chvílemi sněžilo.

Kluci nezaslouženě prohráli 2:1. Aspoň to říkala Hanka, moje žena, která fotbalu rozumí a tvrdí, že byli celou dobu lepší. Já tvrdím, že vyhrál každý, kdo těch 2 x 40 minut na simulátoru Sibíře přežil.

8. leden

Jak ráno otevřu oči, cítím, že je všechno špatně. Hanka leží vedle mě a dívá se do stropu. Opatrně na ni promluví; z intonace její odpovědi pochopím, že prvotní intuice byla správná. Celý den je pak mezi námi tíživé napětí, popouzí ji sebemenší poznámka, dotaz, způsob, jakým držím vidličku... Nejprve se pokouším vymámit z ní, co se děje; než mi dojde, že se neděje nic. Je to jen zoufalá únava člověka, který žije s partnerem přes dvacet let. Většinou, skoro pořád, je to dobré a někdy je to i velmi hezké. A někdy je to strašné, tak strašné, že se to nedá vyslovit, dá se to jen vymlčet s ústy staženými do tenké čárky. Rozumím tomu, přesto mi chybí dostatek velkorysosti, abych se nad její momentální rozladěnost povznesl. Dotčeně mlčím a živím rodinné dusno. Když to má být kyselý, ať je to jak ocet...

9. leden

Poprvé od Nového roku se zvážím. Mám 78 kg a mám z toho radost. Jednak jsem Hance slíbil, že zhubnu, jednak jsem to o silvestrovské noci v duchu slíbil sám sobě. Už to fakt nešlo dál, přes břicho jsem se nemohl ohnout, obléct si ponožky, zavázat boty...

Za těch 9 dní jsem zhubl 4 kg. Kolegové v práci říkají, že je to za tak krátkou dobu moc, ale mně to přijde ještě málo. Alespoň s ohledem na to, co všechno pro svou redukci podstupuju. Nejenže jsem už devět dní živ v podstatě jen z paprik, mrkve a ptačího zpěvu, ale jdu své nižší váze naproti i mnoha jinými, sofistikovanými způsoby.

Například jsem otestoval všechny dlaždice u nás v kuchyni. U nášlapné váhy totiž záleží na podkladu – jinak váží na koberci, jinak na PVC a ještě jinak na dlaždicích. Koberec i lino je ze hry, tam to zkresluje tak strašně, že tím nedokážu zblbnout ani sám sebe. Ale nerovnosti podkladu, na kterém leží naše kuchyňská dlažba, způsobují jen mírné odchylky, maximálně do 1,5 kg. Nejméně vážím na dlaždici přímo před oknem. Je proto trochu škoda, že rozbité žaluzie nejdou spustit níž než

10 cm od horního rámu. Vážím se totiž nahý, abych skutečnou váhu nezkresloval oděvem. Lidé z domu naproti mi přesto ještě stále odpovídají na pozdrav.

10. leden

Ráno čtu v metru knihu svého švagra. Věnoval mi ji před Vánoci, dosud jsem se nezmobilizoval ani k tomu, abych ji otevřel. Už mi dotčeně psal, že se mi asi nelíbila. Takže ji čtu. Nelíbí se mi. Švára má možná upřímnou snahu, ale neumí psát. Respektive neumí psát tak, aby to byla literatura. Potýkám se s větami jako „*Tenhle* Jan věděl, jak *těchhle* večírků využít. Ne nedal se srovnat s *těmi* nenajezenými důchodci – *tenhle* mladík si život užíval plnými doušky...“, „Ta si také svět *představovala* podle svých růžových *představ*...“ nebo „Ve tři ráno *se odklopýtal* do hotelu...“.

Je mi z toho neveselo. Očekává se ode mne, že knihu někde zrecenzuju nebo ji aspoň ústně pochválím, přičemž první kategoricky vylučuju a druhé asi udělám. Nevím totiž, jak mám svoje autentické pocity sdělit člověku, který dva roky nemá práci, živí se psaním článků na Kafe.cz a překlady britských reklam a ze skromných úspor si přesto platí vydávání svých knih u komerčních vydavatelů. A navíc je to manžel mé sestry. Vy byste dokázali ztrhat knihu třiačtyřicetiletému chlapovi, který má na webových stránkách v kategorii *Ocenění/Awards* uvedeno „CENA MARUŠKY KUDERÍKOVÉ“? Já ne. Já asi nedokážu publikovat ani *tenhle* zápis. Počítám, že až budu hotový deník revidovat, tohle přepíšu nějakou historkou z fronty v bufetu.

11. leden

„Do své práce jsem zařadila pouze část toho, co jsme dělali, protože by byla příliš rozsáhlá. Myslím si, že by mohla ostatním kolegyním posloužit jako inspirace. To je to nejcennější, co mi studium dalo, předáváme si zkušenosti a náměty na výtvarnou, dramatickou a pohybovou činnost,“ čtu v jedné ze seminárních prací frekventantek dálkového studia oboru předškolní

a mimoškolní pedagogika. Marie Montessori a objev senzitivních fází vývoje dítěte, Lev Semjonovič Vygotskij a zóny nejbližšího vývoje, Revuen Feuerstein se svým zprostředkovaným učením... a pro tuhle paní je největším přínosem studia, že si se spolužačkami sdělí, jak vyráběly loutky z ruliček od toaletního papíru. Sedím nad pracemi hluboko do noci, tohle vyznání najdu kolem půl druhé. Konečně se zvednu a jdu spát.

Odpoledne jsem navíc zase četl švagrovi knihu. Francouzský novinář je omráčen na pražské ulici; když se probere, leží v posteli své přítelkyně v bytě nad Seinou. Jak se později ukáže, hodní lidé mu zavolali sanitku a jedna ošetřovatelka s ním odletěla do Paříže. Celou tu cestu (včetně odbavení, letu, převozu z letiště a všeho ostatního) absolvoval v bezvědomí. Aspoň že ho švára nenechal to letadlo pilotovat.

12. leden

V diskusi pod posledním blogem najdu povýšený komentář, jehož autor mě sarkasticky poučuje, jak mám psát recenze. Podepíše se záměrně matoucím nickem, jeho identitu nicméně odhalím po první větě: rozumbrada, jehož vyhodili ze dvou vysokých škol; když koncem divokých devadesátých let dodělal tu třetí, propadl pocitu, že je znalec. V oboru, který vystudoval, ho z jeho bludu velmi rychle vyvedli, začal tedy praktikovat znalectví v oblasti literatury. V té může být znalec každý. Proces metamorfózy uhrovitého matfyzáka v F. X. Šaldu byl dokončen tehdy, když kolem sebe mistr na diskusním portálu nyx.cz shromáždil komunitu věrných. Od té doby nemáme nikoho většího s výjimkou Radima Kopáče. Ten našťěstí můj blog nenavštěvuje, loví mnohem větší ryby.

13. leden

Večer výjimečně odvážím domů z tréninku třináctiletou dceru našich nových známých. Tašku si hodí na zadní sedačky a nenuceně se posadí vedle mě. Štítivě si zapne bezpečnostní pás, přehodí nohu přes nohu a zatřepe hlavou, až se jí vlasy

roztančí v komíhavém půlkruhu. Okamžitě si vzpomenu na Agátu z *Výchovy dívek v Čechách*. Je naprosto přesná. Při konverzaci se snažím reagovat lehce pobaveně; díky tomu, že šest let učím komunikaci, to jakžtakž zvládnou. Když vystoupí a ode dveří mi zamává, cítím, jak se uvolňuju. Ve skutečnosti jsem měl celou cestu *trému*...

V noci v posteli dočítám švagrovu detektivku. Ukáže se, že většina tajemných dějových zvrátů má směšně jednoduché vysvětlení – hlavní postavy pocházejí z různých paralelních světů, mezi nimiž migrují branami v časoprostoru. Ani jedna z těchto bran není na nástupišti 9 ¾, takže je to docela novátorské pojetí.

14. leden

Opravování seminárních prací kulminuje. Díky jednoduchým dotazům na Google najdu v deseti pracích šest plagiátů. Některé studentky se snaží alespoň zkompileovat dva nebo tři zdroje, jiné natvrdo vezmou do bloku pět náhodně vybraných stránek z první nalezené diplomky, vloží je do Wordu, opatří hlavičkou a odevzdají. Zaráží mě sebevědomí, s nímž jako svou práci odevzdávají výňatky z magisterských prací filosofické fakulty, zaráží mě neochvějnost, s níž předpokládají, že jsem idiot. Nejvíc mě ale zarazí reakce jedné z těch, kterým to vytknu, a navíc upozorním na výslovný copyright pod textem: „Mimochodem, když je něco chráněno copyrightem, tak to asi ani nejdě kopírovat, musela jsem to přepsat – tak takhle to je!“ napíše mi vztekle obratem.

15. leden

Sedím u e-mailu a píšu Karlu Sýsovi, jednomu z hlavních představitelů oficiální poezie 70. a 80. let. V pátek jsem si jako každý týden koupil literární týdeník *Obrys–Kmen*; jeho šéfredaktorem je právě Karel Sýs. Někdy tam samozřejmě vyjdou nejstrašnější ideologické zrudnosti, někdy jsou tu prezentovány verše úrovně tak trapné, že je nedokážu dočíst. Povětšinou

ale v Kmeni publikují erudovaní literární vědci (Milan Blahynka, Alexej Mikulášek, Zdeněk Frýbort), pravidelně tu nacházím rozumné komentáře a vyvážené recenze. Kromě přehledu levicové literární scény představují recenzenti novinky menšinových (i mimoevropských) literatur, hlavně těch, kterým se ostatní podobná periodika štítivě vyhýbají. A přinejmenším je tu o tři čtvrtiny méně bláznů, pozérů a asociálů než v kterékoli jiné redakci tzv. „literárního časopisu“.

I tohle číslo mě potěší a Karlu Sýsovi to píšu. Pět let jsem jeden časopis řídil, vím, jak jsou takové e-maily důležité. Mimoto básníka informuju, že jsem mu v redakci Obrysu–Kmene nechal svou předposlední sbírku (poslední už má). To je zatím všechno, musím vám to trochu dávkovat.

16. leden

Je pondělí – den vážení. Váha i na té nejmilosrdnější dlaždici ukazuje 77,5kg, tedy jen o půl kila méně než minulý týden. Jsem upřímně zklamaný; skoro nejím, čekal jsem nejmůž 75. S Hankou, která mi dopoledne volá do práce, se snažíme nalézt příčiny. Ona si myslí, že jsem objem potravy zredukoval moc – tělo prý najelo na úsporný režim, zpomalilo metabolismus a všechno ukládá. Nezdá se mi to, kde nic není, ani rozežrané tělo nebere. Za pondělek proto sním jen jednu kaiserku, jednu papriku a dvě mrkve – ty jediné můj trvalý hlad dokážou na chvíli utišit. A navíc jsou zdravé, obsahují karoten. Jsem po nich sice pořád tlustý, ale zato vidím jako rys!

17. leden

Večer volá mamka, upozorňuje mě, že táta má zítra narozeniny. Jsem jí za to vděčný – tuším, že je to v lednu, ale přesné datum bych těžko trefil. Plánoval jsem mu v té věci zavolat sedmadvacátého. Jak si vzápětí uvědomím, zaměnil jsem datum narozenin s datem svátku – ten má 27. června.

Jsem špatný syn, když si po 41 letech nepamatuju, kdy má můj otec narozeniny? Jsem špatný syn, když si po 41 letech

pamatuju nadávky, jelita na zadku, ubrečenou mámu, pach alkoholu a pár drobných z výplaty, rozházených po kuchyni?

Nevím, kdy má můj táta narozeniny. Když kolem mě v osmnácti prolétly nůžky, které po mně švihnul, odešel jsem z domova. Ale když mu před dvěma lety našli nádor v prostatě, strašně jsem se o něj bál. Volám, blahopřeju mu k narozeninám. „Jsi hodnej, že jsi zavolal,“ říká mi. „Ale kdyby ti to nevyšlo, já bych stejně věděl, že sis na mě vzpomněl. A kdyby sis ve skutečnosti nevzpomněl, nevádí – já bych si stejně myslel, že jo.“ Vždycky byl jako dítě: krutý, sobecký, sebestředný – a šokujícím způsobem dojemný.

18. leden

Tchán dnes musel odvést do nemocnice svou tchyni, naši babičku. Strašně jí otékaly nohy. Nemohla popadnout dech. Teplotu měla sotva 35... Potíže trvají tak týden, dnes kulminovaly. Lékaři ji přirozeně hospitalizovali, s pravděpodobnou diagnózou zápal plic. Je jí 93 let. Všichni tušíme, že v nejbližších dnech zemře, nikdo to ale nevysloví.

Týž večer jedeme s Hankou nakupovat do Globusu, vybíráme správný druh těstovin, posuzujeme cenovou výhodnost nabídky 1+1... Najednou mi to přijde tak strašně absurdní, že se musím zastavit, abych se zhluboka nadechl. Pár kilometrů od nás s největší pravděpodobností skončí dnes večer jedinečný příběh jednoho lidského života – a my tu řešíme složení kečupu.

19. leden

O poslední letošní hodině před klasifikační pedagogickou radou mi své práce přinese třetina studentek – poslední termín byl přesně před týdnem, většina se přesto tváří naprosto samozřejmě. I já se tváří naprosto samozřejmě – co jiného mohu dělat? Na začátku hodiny pak všem oznámím, že pokud v pracích najdu texty zkopírované z internetu, ohodnotím práci klasifikačním stupněm 5. Polovina studentek viditelně zesíná. Já se nadále tváří naprosto samozřejmě.

Po návratu ze školy najdu ve schránce dopis od básníka Karla Sýse – posílá mi dvě své sbírky. Na obálce, v místě pro adresu odesilatele, je zpáteční razítko: ÚV KSČM – podatelna, tř. Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1. Na okamžik mi zatrne. Soukromě si se všemi kamarády píšu na e-mail, poštou mi chodí jen oficiální zásilky. Na obálkách bývají razítka PEN klubu, Obce spisovatelů, Asociace muzeí a galerií, Karlovy, Masarykovy nebo Palackého univerzity. Nepřiznávám si to, ale jsem na to pyšný – ať poštačka vidí, koho má v rajónu! Teď rozpačitě stojím nad obálkou, která jí tenhle dojem asi zásadně opraví. Jenže co s tím, když celá velká skupina básníků sýsovsko-žáčkovské generace, jejichž tvorba si pořád zaslouží pozornost, prostě odmítla změnit svoje přesvědčení. Mám se tvářit, že Milan Blahynka nebo Zdeněk Frýbort přestali existovat?

Starší syn obálku druhý den objeví. Podrobí mě velmi vážnému výslechu, pak z obálky vystřihne nejprve mou adresu a potom razítko ÚV KSČM. Oba výstřižky roztrhá na sníh, který obezřetně promíchá se zbytky odpadků v koši. Čtvrtý odboj...

20. leden

V sedm ráno vyjíždíme se ženou do Příchovic pro mladšího syna, který tu byl s našimi známými na týdenním pobytu. Na místě jsme před devátou, s odjezdem počítáme kolem páté; plán vyrazit (a dojet!) na Jizerku se tedy stále zdá reálný. Když se pokouším před chatou otočit, abych odvezl auto na parkoviště o 100m výš, zahrabu se do půlky kol. Než vyzkouším obvyklá, tradičně neúčinná řešení (popel, koberečky pod kola atd.), abych nakonec stejně vztekle zaklekl ke kolům a za velikého klení, mnoha zhmožděnin, tržných ran a psychické újmy nasadil řetězy, je jedenáct.

Žena poraženecky konstatuje, že teď už si tak maximálně oběhneme okruh kolem Štěpánky (tamní rozhledna), já však trvám na výletě na Jizerku. Je to z mé strany účelové rozhodnutí; Hančino nepřiznané zklamání by se dřív nebo později stejně manifestovalo v jiných, daleko méně snesitelných podobách.

V jedenáct pět vyrážíme. Cesta je strašná. Mlha, husté sněžení, ostrý vítr. Za celou dobu potkáme dva lyžaře, přičemž o druhém z nich si doteď myslím, že to byl duch Bohumila Hanče.

Podle mapy musíme být každou chvíli na Jizerce, když žena prohlásí, že se vrátíme. Chce být zpátky do čtyř, aby stihla syna na sjezdovce a mohla ho pochválit – má nové prkno a techniku se stále ještě učí. Málem mě trefí šlak. Loni jsme to ve vymezeném čase nedokázali, vrátili jsme se cca 2 km před cílem. Jsem si jist, že pokud se vrátíme i letos, budu tuhle kalvárii muset absolvovat taky příští rok. Odmítám to otočit, schyluje se k hádce. Najednou se před námi jako zázrak objeví lyžař; ptáme se, jak daleko je na Jizerku.

„Pár metrů,“ ujišťuje nás, „támhle za tím sloupem.“ Beze slova vyrážím do rychle zapadávající stopy.

Na Jizerce se jen otočíme a běžíme zpátky. Mám puchýře na obou patách, promáčené rukavice mi přimrzají k prstům. Organismus nevyklý pravidelnému (ani nárazovému) pohybu kolabuje, točí se mi hlava, před očima mám hvězdičky. V Příchovicích jsme v půl čtvrté. Svěží, jen lehce zrůžovělá Hanka sleduje syna, já jdu do chaty umřít. Žár kamen a horký čaj sice nakonec zabrání nejhoršímu; přesto když večer přijedeme domů, nechám veškeré vybalování a úklid na zbytku rodiny, v předsíni se svléknu do naha, odejdu do ložnice a spím kontinuálně 13 hodin. Žena miluje sport, hory a sníh. Já miluju svou ženu a leccos pro ni podstoupím. Miluje taky někdo mě?

21. leden

Ráno jdeme s Hankou nakupovat. V lékárně mi koupí speciální hojivé náplasti na puchýře, balení po šesti kusech. Když uděláme základní nákup, pošle mě s ním domů – masnu, pekařství a další drobnější pochůzky už absolvuje sama, abych si zničené paty neotlačoval ještě víc. Po návratu mi je s něžnou pečlivostí zalepí. Cítím zadostiučinění – má evidentně špatné svědomí!

Když večer sedíme u televize, položí mi nohy do klína. Po nervózním, tisícem drobných konfliktů přetékajícím včerejšku je to jednoznačně srozumitelné gesto smíru – jsem tak trochu footfetishista. Hladím jí nártu, chodidla. Když se mimoděk dotknu paty, žena tence sykne. Natočím nohu k sobě: Přes celou patu se táhne hluboký, krvavý puchýř. Rudá, prosáklá rána se perlí kapičkami.

„Proboha, co to je?! To tě muselo strašně bolet!“

„Nebylo to tak hrozný.“ Vzpomenu si na svoje vzteklé, protivné poznámky, kterými jsem jí celý výlet bezpečně otrávil, na stížnosti a bolestínské nářky.

„Proč sis to aspoň nezalepila tou hojivou náplastí?“

„To je dobrý,“ říká. „Jsou tam už jen čtyři, budeš je potřebovat.“ Připadám si jako pako. Přestože ji nakonec přinutím ulehnout na břicho, patu jí vyčistím, ostříhám přebytečnou kůži a ránu zalepím hojivou náplastí, můj pocit, že jsem idiot, to nijak podstatně nezmnírní. Moje žena miluje sport, hory a sníh. Já miluju pocit, že se obětuji pro svou ženu. Miluje taky někdo ji?

22. leden

Ráno vstávám o tři čtvrtě hodiny dřív – plánuju jít před mši svatou ke zpovědi; zdá se mi, že k tomu mám řadu dobrých důvodů. Když se opatrně zvedám z postele, Hanka se probudí.

„Omlouvám se ti,“ povídám jí, „že jsem na tebe byl protivnej, že jsem se pořád hádal a byl sobeckej.“ Chytí mě za ruku a stáhne mě k sobě. Ke zpovědi už jít nestihnu; je s podivem, že jsem včas na mši.

Odpoledne jdeme za babičkou do nemocnice; Hanka jí převlékne pobryndanou košili, otře žínkou obličej, namaže indulonou suché nohy. Já mezitím natřu fixačním krémem obě zubní protézy, které se jí uvolňují. Když pak sedí schoulená na posteli a vodnatýma očima se dívá do prázdna, vezme Hanka hřeben a učeše jí vlasy bílé jako mléko a polétavé jak pavučiny babího léta. Pro její zdraví jsme neudělali nic. Ale vzdorně bojujeme s nemocí o její důstojnost.

23. leden

Opil jsem se. Neplánovaně, o to krásněji. Šéfové mě ráno upozorní, že dnes asi bude nutné zůstat v práci přes noc. Zítra přijde kontrola na projekt z ESF, dost povinné agendy jsme dlouho velkoryse odkládali... Kolem osmé se furiantsky rozhodnu zpestřit si noční směnu sedmičkou bílého. Volím Chardonnay z Templářských sklepů, při práci ho upíjím z deček na tenké nožce. Nakonec je v deset hotovo, zbytek lahve tedy dopiju rychleji, než bych to udělal, kdybych nemusel zohlednit čas odjezdu nočního autobusu. Uvolněná nálada, v níž se dvě hodiny zkušeně udržuju, se proto očekávaně zlomí do lehké opilosti. Ale povede se mi: noc v parku je modřejší než kdykoli předtím a hvězdnatá jak v písni o van Goghovi; každá dívka, kterou potkám, je krásná víla, těším se domů do našeho útulného bytu, ke krásné a hodné ženě... Než dojedu do Brandýsa, trochu to sice vyprchá, přesto si slibuji, že budu opíjet častěji.

24. ledna

Odpoledne jdu do pobočky pražské Městské knihovny ve Školské vrátit dvakrát prodlouženou knížku. První dojem je velmi dobrý – knihovnice mě informuje, že samoobslužné prodloužení přes internet se mi navzdory očekáváním podařilo. Další prodloužení sice není možné, knížku ovšem přijme jako vrácenou a hned mi ji znovu půjčí. Má vstřícný, prozákaznický přístup, tenké tričko a krásná prsa.

Před pár dny mi psala pražská zastupitelka za Zelené Silvie Kratochvílová; hodlá bojovat proti plánovanému zrušení dalších poboček MK Praha a hledá pro svůj záměr podporu. Když si ukládám knížku do tašky, cítím hluboké uspokojení nad tím, že jsem přislíbil se ve věci angažovat.

Protože potřebuji ještě jeden titul, jdu do zadní části knihovny. V elektronickém katalogu vyhledám signaturu; titul je prezentně k dispozici, v regále ho ale nenajdu.

„No protože je ve skladu,“ štěkne po mně matróna za pultem

informačního koutku, když se jí se svým problémem svěřím.

„Průkazku.“ Podám jí Opencard. Beze slova si mě načte: „Za čtvrt hodiny.“

Sednu si do křesílka opodál a čekám. Mezitím si objednané knížky vyzvedává asi sedmnáctiletý kluk.

„Prosím vás, potřeboval jsem Divou Báru a Karlu. Je to v jediný knížce, nebo každá povídka v jiný?“

„Umíš číst?“ táže se ta dozorkyně z lágru. Kluk je zmatený, nechápe, neodpovídá.

„No umíš číst? Tady je to snad napsaný: *Divá Bára a jiné povídky*,“ strčí mu před oči knihu ležící na pultě, „a *Karla*,“ přisune knihu druhou. Kluk přešlápne:

„Já to takhle vzhůru nohama hned nepřečetl.“

„Bóže...“

Jestli tohle sedí ve všech pobočkách, měli by je nejen zrušit, ale rovnou vybombardovat a zaorat. Tohle žádná krásná prsa u vchodu nevyváží. Sorry, Silvie!

25. leden

Babička zemřela dnes ve 12:20.

„Jak dlouho myslíš, že mě tady nechají?“ ptala se Hanky, když jsme u ní byli v neděli...

26. leden

Ráno se probudím ještě před budíkem. Do ložnice padá dveřmi z chodby tlumené světlo a v tom světle stojí čelem k otevřené skříni a zády ke mně moje nahá žena. Linie těla nasvíceného jen z jedné strany vystupuje z okolního přítmí velmi ostře. Bez jediného pohybu, který by ji mohl vyplašit (a téměř bez dechu) ji pozoruju. Pas, boky a především pevné, kulaté hýždě. Uvědomím si, jak je krásná.

„Ahoj.“

Poplašeně sebou cukne a rychle vklouzne do připravených kalhotek. Po 21 letech manželství se stydí, když ji pozoruju nahou. Některé věci nikdy nepochopím.

„Budu mít krásnej den,“ říkám jí, „nic hezčího jsem po ránu nemohl vidět.“ Jen se zasměje. Nevěří mi. Ve skutečnosti to ale tak je, myslím na její zadek celý den. Víc než živočišnou touhu ve mně ten obraz probouzí něhu, dojetí, lásku. Nedokážu to vyslovit, vyjádřit, tak jí aspoň odpoledne přinesu kytku a večer, než usne, jí masíruju nohy.

27. leden

První tvůrčí krize; ať ten den obracím, jak obracím, nic, co by se dalo zapsat, nenacházím. Schválně se jdu podívat, co si předloni 27. ledna zapsal do svého druhého vydaného deníku Michal. Byl s Rudou a JUDr. Srstkou na večeri v Aromi. Dali si mušle sv. Jakuba, mořského dása, dvě láhve bílého a na závěr barolo a grappu. Nevím, co je Aromi, a když jsem z knížky přepisoval ta poslední dvě slova, v obou jsem udělal chybu. Já měl za celý den chleba, nízkotučný sýr, dvě mrkve, červenou papriku a 30 dkg teplé zeleniny. To je dobře. Jednak možná opravdu něco shodím, jednak to všechno umím napsat.

28. leden

Celý den jsem jako na trní. Obvyklý rytmus všedních dní v podstatě vylučuje, abychom měli se ženou jakýkoli intimní kontakt během týdne. O to lačněji čekám na víkendy. Tenhle je ovšem kromě obvyklých nákupních a úklidových povinností poznamenán přípravou na pondělní marketingovou zkoušku CIMA A, psaním smutečního projevu, taxikářskými službami pro mladšího syna... Neklidně sleduju, jak se veškerý víkendový čas postupně plní plánovanými úkoly. Nervozita se zvolna mění v paniku. Nakonec to ale vypadá, že když všechny úkoly maximálně zkoncentruju do zbylého času, dokážu v sobotu večer u lahve červeného předstírat bezstarostnou náladu, dívat se s ženou na televizi, umýt jí záda, namasírovat chodidla a klidný večer završit podle svých představ.